

ouwe tijd toen zo heel weinig mensen het zo heel goed hadden'. Sprekende over zijn vrouw: 'die zoekt al vijftwintig jaren schoenen die van binnen groot zijn en van buiten klein. Die vindt ze niet'. Om dan te vervolgen: 'Het leven is kiezen. Ook een verkeerde keuze is een keuze'. Hoewel zich van zijn kunnen zeer wel bewust, mocht hij gaarne van tijd tot tijd relativeren. Zo een understatement, zijn eigen persoon betreffende: 'Ik was een slecht dirigent voor een goed orkest'.

In een dit jaar aan hem gewijd In memoriam werd eraan herinnerd hoe hij strak vasthield aan het begrip der kollektiviteit; de werken waren van het bureau en hoogstens kon men omtrent de uitvoering dan nog iets over individuele bemoeienis gewaar worden. De ontwerpfase stond niet ter discussie. Tegen die achtergrond werd hij getypeerd als een tweeledigheid: van de grote regisseur van een groot bouwwerk enerzijds, en de niet meer vaststelbare grootheid van de ontwerper die schuil ging en schuil wilde gaan in dat gebeuren.

In zijn laatste levensjaar werkte hij mede aan de oprichting van een stichting waaraan een fonds, dat hij geheel uit eigen middelen had gevormd, werd overgedragen. Uit dat fonds van rond een miljoen gulden zal elke twee jaar een prijs worden toegekend aan één of meer personen of instellingen die in bijzondere mate hebben bijgedragen aan het manifest maken van de bouwkunst als sociaal-kultureel gebeuren. De prijs is eind 1977 voor het eerst toegekend en wel aan de Stichting Wonen te Amsterdam. Uit de naamgeving van deze stichting: '*Stichting Rotterdam-Maaskant*', blijkt duidelijk de verbondenheid waarover ik in het begin van dit artikel schreef. Een laatste daad waarmede hij als het ware een dikke streep zette onder een welbested leven. Maar tevens een daad waaruit de allure en grandeur spreken zo kenmerkend voor de persoon Maaskant: een man groot in menig opzicht – een Rotterdamse Reus!